

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

We leven in een tijd van desoriëntatie wordt er wel gezegd.
 Veel mensen zijn de weg kwijt als het gaat om God en het christelijk geloof.
 Zullen je er maar geen afscheid van nemen?
 De zin van het leven is niet helder meer. Zou je er maar niet uitstappen?
 Zijn instituten wel goede wegwijzers: kerk, politici, wetenschappers, banken, media...
 Welnee: we richten ons eigen kerkje op, onze eigen politieke partij en we googelen,
 we crowdfunden en dan gaat het ook.
 En veiligheid? Desnoods koop ik zelf een wapen
 Toch zou je toch wel eens willen dat iemand je de weg wees.

Luister naar Lukas hoofdstuk 1.

In het Grieks staat het er zelfs tot zevenmaal toe: 'en het gebeurde'
 Dat doet je denken aan de zeven scheppingsdagen: iets nieuws wordt geschapen.
 Het was rond de jaartelling.
 Het was een tijd van desoriëntatie, tegenstellingen, onveiligheid: Het land Israël was
 bezet, 5 groepen bestreden elkaar ...
 En waar was God eigenlijk?
 Een beetje opgesloten in dat logge en stenen gebouw van de tempel in Jeruzalem?
 Daar wordt alleen maar herhaald: gebeden, liederen en offers worden herhaald.
 Week in week uit, jaar in, jaar uit, eeuw in eeuw uit.
 Je zou haast gaan twifelen of Hij er wel echt is!
 Drie dingen lijken daar op te wijzen. **Dia 1**

Ten eerste: Het was alsof alles versteend was tot een levenloos ritueel.
 Er werd van alles uit het verleden opgerakeld, maar of God echt spreekt...?
 Vandaag is het niet anders.
 Veel mensen staan op met de smartphone en gaan naar bed met beursberichten.
 Ze zijn voortdurend online... en toch lijkt het alsof ze minder horen en zien.
 Of God er is echt is? Het is mistig op dat gebied. Wie wijst de weg?

Het tweede wat opvalt is dat Zacharias en Elisabeth een bejaard echtpaar zijn.
 De broosheid van deze twee mensen staat misschien symbool voor het volk Israël
 van toen en van nu, want hoe breekbaar, nietszeggend was en is dat volkje onder de
 andere grootmachten.
 Dat bejaarde echtpaar heeft ook veel weg van de vergrijzende kerk van vandaag.
 De kerk is oud geworden, heeft een lange geschiedenis en traditie achter de rug, en
 het angstige vermoeden is: gaat de kerk massaal met emeritaat?
 De kerk is breekbaar en broos: ze maakt geen kabaal, geen flitsende reclame, enkel
 wat wat woorden, wat water, een stukje brood en een slokje wijn, weinig verrassend,
 weinig spectaculair.
 En we hebben een boodschap die geen succes oplevert.

Ten derde lezen we dat die twee bejaarde mensen kinderloos waren.
 Kinderloosheid, hoe pijnlijk is dat nog steeds: er wordt gebeden en gedokterd.
 Voor een Israëliet kwamen daar ook vragen bij over de toekomst: blijft er een lijn

naar de toekomst, naar de Messias?

Zacharias betekent 'De Heer gedenkt', maar heeft de Heer hem niet vergeten?

Elisabeth betekent, 'Mijn Heer heeft een eed gezworen', maar heeft Hij die niet herroepen?

Die situatie van kinderloosheid, zegt die ook niet iets over het volk Israël van toen: of er nog wel toekomst is onder die Romeinse bezettende macht.

Zegt die ook iets over de kerk van nu- wordt de kerk kinderloos, toekomstloos?

Wie wijst de weg?

Het zwijgen van God (geen oriëntatie), de ouderdom (je tijd gehad), de kinderloosheid (geen toekomst)? Herkenbaar?

En toch wordt er een weg gewezen. **Dia 2**

Kijk eens naar die twee mensen: er ligt toch een glans over hun leven.

Zacharias is priester van de afdeling Abia, één van de 24 priestergroepen, die bij toerbeurt dienst deden in de tempel.

Elisabeth was zelfs uit het geslacht van Aäron, de hogepriester en ze draagt ook dezelfde naam als de vrouw van Aäron.

Er wordt verteld dat zij vrome en gelovige mensen waren en zich strikt aan alle geboden en wetten hielden, d.w.z. zij waren zoals God het van mensen verwacht: op hun levenswandel was niets aan te merken.

En de priester verricht de dienst aan God met alle zorg en alle trouw: offer en zegen. Is Hij niet het geheugen en het geweten van zijn tijd en van zijn volk?

Kijk naar die priester: temidden van alle mobiliteit is hij een punt van stabiliteit, koninkrijken komen en gaan, maar de liturgie gaat door.

Trends, hypes, modes verdwijnen, maar de kerk, hoe broos en breekbaar, niet.

Temidden van allerlei veranderingen heeft de kerk iets van een ankerplaats: er is gelukkig iets wat blijft...

Die kerk is en zal er altijd zijn als instrument van de Heilige Geest, een kerk van jong en oud, van zwart en blank, arm en rijk, in welke vorm dan ook.

Er wordt een weg gewezen. **Dia 3**

Kijk naar die priester: hij gaat het Heiligdom binnen om te bidden voor zijn volk: 'keer U met erbarmen naar ons toe, open de toekomst...luidden de gebeden uit zijn traditie'

Hij zal de formuliergebeden misschien ook hebben onderbroken door dat hele persoonlijke: Heer God, ik ben oud, geen kinderen...waarom..., want later klinkt: 'je gebed is verhoord! Je zal een zoon krijgen!'

Daar had hij dus blijkbaar stilletjes om gebeden.

Wij moeten Zacharias daarin navolgen in dat concrete en persoonlijke.

Dat God wel een weg wijst.

En dat het niet alleen gaat om de rituelen van eeuwen her alleen maar herhalen, de oude klanken bekend maken, verhalen oprakelen, nee, het gaat ook om dat hele concrete, persoonlijke en eigentijdse onder woorden te brengen.

Onder woorden brengen wat je meemaakt, wat er zich in de wereld afspeelt, het gebed om de levende God in onze werkelijkheid.

Een vraag aan ouders: je kinderen, merken ze dat het geloof ook jou hoog zit, dat je die bijbel leest, zingt, hebben ze jou wel eens horen bidden? Dankbaar horen zijn?

Een vraag aan hun kinderen: heb je je ouders wel eens gevraagd wat ze bovenaan

hebben staan, waar ze voor gaan? En waarom dat zo is.

De dienst verloopt anders dan gepland. **Dia 4**

Plotseling staat er een boodschapper naast Zacharias aan de rechterkant van het reukofferaltaar, Gabriël, de vriend van God, boodschapper van goed nieuws.

'Wees niet bang' wordt er gezegd.

Dezelfde woorden worden later tot Maria gesproken, en ze klinken vaak in situaties van crisis: 'Wees niet bang, Zacharias, want je gebed is verhoord', je krijgt een zoon! Toekomst! Er wordt een weg gewezen.

Je bidt en je denkt geen antwoord te krijgen, of niet snel genoeg en je stopt maar.

Maar zou het ook zo kunnen zijn dat God al onze gebeden bewaart in zijn hart en Hij er vroeg of laat op terugkomt, zoals Hij ook op onze tranen terug komt?

Zacharias, het kind dat geboren wordt zal een aan God gewijde zijn, -wijn en sterke drank zal hij niet drinken- zoals Samuel en Simson dat waren en hij zal het volk voorbereiden op de komst van de Messias, 'Johannes' zal hij heten: 'God is genadig'.

Je hield het niet voor mogelijk, maar God wijst de weg...

Zacharias zal de verhalen wel kennen: van Abraham en Sara, Izaäk en Rebekka, Manoach en zijn vrouw, van Hanna en Elkana.

De eerste vaders en moeders van Israël waren allemaal onvruchtbaar, levens die op slot zaten en toch gebeurde het dat Izaäk werd geboren en Jacob en Simson en Samuël, allemaal wonderbaarlijke geboortes.

Hebben we er wel eens bij stil gestaan dat het volk Israël niet uit eigen kracht is geboren, maar uit Gods kracht, Gods belofte, zijn Woord.

Waar wij uitgepraat zijn, trekt Hij zijn spoor! Wijst Hij de weg!

Maar Zacharias twijfelt: Hoe kan ik het weten?

Hij krijgt daarvoor een teken: hij zal niet kunnen spreken en de wachtende gemeente zal merken dat hij niets kan zeggen. Hij is met stomheid geslagen.

Is die stomheid, die stilte niet een gelegenheid om Gods geheim toe te laten?

Zien we even later ook niet zijn vrouw Elisabeth zich vijf maanden terug trekken.

Om alleen met God te zijn? En zo de weg gewezen te krijgen?

We merken als christenen dat we in deze tijd ook met stomheid geslagen zijn.

We weten soms niet hoe het verder moet en de toekomst is niet maakbaar.

Misschien een kans om in die stomheid, in die stilte God weer tegen te komen.

Heeft u nog iets te verwachten van de kerk, van de wereld, uw eigen gezin...?

Wie wijst de weg?

Iemand zei eens: alleen wanneer in je is wat Boven je is houd je het onder vol. Anders val je voor wat er om je heen is.

Dwars door een vruchteloos leven, een versleten kerk, in de twijfels van ons bestaan, in de wereld vol geweld, schrijft God geschiedenis.

God heeft de hemel open gebroken in de verschijning van Jezus Christus, want God is niet te stoppen, zijn Woord gebeurt en het zal blijven gebeuren.

Hij wijst de weg.

Amen